

Boer Hovinga (63) noemt zich 'een schuwe zanger'

1973

en tot 1944 heb ik in het boerenbedrijf van mijn vader gewerkt". Vanaf '44 tot '66 is hij zelf boer geweest op de vijftig bunder grote boerderij van de familie.

De reden waarom hij tegenwoordig niet zoveel meer achter de tafel gaat zitten om zijn gedachten in het Gro-

D. S. Hovinga, een dialect-dichter uit Oostwold.

nings op papier te zetten, noemt hij „de natuur maakt nu niet zo'n grote indruk op mij als vroeger. Het is ook niet het laatste wat je ziet. Achter de natuur moet ook nog wat zitten". Bovendien zijn er tegenwoordig andere dingen in de wereld, waar hij zich mee bezig houdt.

Een boer die zichzelf „een schuwe zanger" noemt? Het lijkt een komische vergissing. Net zoiets als een kannibaal die „Stille nacht heilige nacht" zingt. Van boeren verwacht je andere taal. Woorden die te maken hebben met het harde werk in de grond en in de open lucht. Toch is er in het Oldambt een boer, die zichzelf „een schuwe zanger" heeft genoemd. Dat is de dichterboer D. S. Hovinga, 63 jaar, uit Oostwold.

De laatste tijd is het tamelijk stil rond deze, in zichzelf gekeerde, man. Er verschijnt nauwelijks meer werk van zijn hand. Zo nu en dan duikt zijn naam nog eens weer op. Hij heeft bijvoorbeeld een aantal namen bedacht voor straten in de uitbreiding in Midwolda. Die namen zijn bedacht met een grote kennis van de historie van het gebied. Hovinga heeft zich er erg in verdiept.

In totaal zijn er drie dichtbundels van hem op de markt gekomen. Allemaal gedichten in het Groningse dialect. De eerste bundel verscheen in 1952 en heette „Storm en stilte". Daarna kwam „Miemern in Twijduustern" en in 1968 verscheen

zijn grootste werk, de bundel „Oost van mien laand". Na die tijd heeft hij nog wel een groot gedicht gemaakt over de Allerheiligenmarkt, maar dat is tot nu toe nog niet in druk verschenen.

Natuur

De natuur speelt in veel werk van deze schrijver een belangrijke rol. In gedichten over dit onderwerp verpakt hij zijn diepere gedachten. Die hebben te maken met de mystiek, het raadselachtige van het leven. Dit komt steeds meer naar voren in zijn latere gedichten, bij het ouder worden van de dichter. Hij lost dat raadsel niet goedkoop op en in een van zijn gedichten geeft hij toe, dat dit „de zegkracht van mijn woorden ver te boven gaat".

Het platte weidse land in het Oldambt heeft Hovinga altijd getrokken. Dat is ook de reden waarom de natuur bij hem zo'n belangrijke rol heeft gespeeld in zijn werk. „Ik heb twee jaar klassieke talen gestudeerd in Groningen", vertelt hij, „maar ik kreeg heimwee naar mijn geboortestreek. Daarom ben ik teruggegaan

Hovinga is in zijn gymnasiumtijd al begonnen met gedichten. Zijn eerste gedicht dat werd gepubliceerd heette „Roggemouer”. Dat is een gedicht over een kinderschrik, een geest die in het koren zit als de rogge heen en weer waait.

Hij zegt nu ook, dat zijn instelling is veranderd. Daarom zou hij nooit meer zulke gedichten kunnen schrijven als vroeger. Dat klopt ook wel, omdat in zijn latere poëzie die mystiek veel meer naar voren komt.

Niet de slechtste

Ondanks zijn dichterschap is deze Oldambtster ook altijd praktisch boer geweest. Hij zegt: „Misschien was ik niet de beste boer hier in de omgeving, maar ik was ook beslist niet de slechtste. Toch heeft hij in 1966 zijn bedrijf van de hand gedaan, hoewel hij nog lang geen 65 was. „Ik moest dat wel doen om mijn gezondheid en bovendien bracht de boerderij de laatste jaren niet zoveel meer op”.

Hij is echter blijven wonen in het ouderlijk huis aan de Huningaweg. Zijn hart heeft hem altijd al naar die plek geroepen en bij de verkoop van zijn bedrijf heeft hij het huis gehouden. En de band met het eeuwenoude boerenbedrijf zit er nog in, want iedere dag maakt hij een wandeling naar de bedrijfsgebouwen die vlak bij staan en die nu van een ander zijn, omdat hij zelf geen opvolgers had.